ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

Ο ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ

— Πρά, πρά, πρά, ὀρέ, σηκώθηκεν ὁ κόσμος καὶ πάει νὰ χαλάση τὸ «ντοβλέτι». Μαννοῦλα μου, πλιάτσικο καὶ «σιρμαγιὲς» ποὺ θὰ πά ρουν οἱ ἐπαναστάτες!

Γι' αὐτὸ κι' ὁ Μπίθι—Κόκκας, κίνησε νὰ πάη κι' αὐτὸς στὴν Ἐπανάστασι. Νὰ πάη καὶ νὰ τὴν ἐνισχύση γιὰ τοῦ «ντοβλετιοῦ» τὸ ρήμαγμα.

Καιρὸ εἶχεν ὁ Μπίθι—Κόκκας, νὰ κινηθῆ καὶ χρόνια νὰ φάη κρέας. Δὲν εἶνε πειὰ κατάστασις αὐτή! Γιατὶ τὸ κάμανε τὸ Κράτος τους οἱ Ἀρναούτηδες, ἂν δὲν μποροῦνε κάθε δέκα μῆνες νὰ τὸ τρῶνε;

Ἔπειτα ὁ Μπίθι — Κόκκας εἶχε καὶ ἄλλους λόγους, ἐκτὸς τῶν οἰκονομικῶν καὶ ἰδεολογικοὺς γιὰ νὰ ἐπαναστατήση. Τὴν ἐπανάστασι, λένε, πῶς τὴν ἔκανε ὁ πατριώτης του ὁ Κιάφε—Ζέζας—Κλάπας, ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, δηλαδὴ ὑπουργὸς ὅλων τῶν «κεμεριῶν» τοῦ Κρότους καὶ τῶν «μπεζαχτάδων» καὶ ὅλων τῶν τσελπενίων τῶν ἰδιωτῶν. Καὶ εἶχε δίκηο ὁ ἄνθρωπος. Τί ὑπουργὸς θὰ ἦτανε αὐτός, ἂν δὲν μποροῦσε ὅταν ἤθελε νὰ πάρη τὸν μισὸ προϋπολογισμὸ καὶ νὰ τὸν κάμη ὅ,τι θέλει; Ζήτησε λοιπὸν τὰ χρήματα ἀπ' τὸν πρωθυπουργὸ καὶ ὑπουργὸ τῆς Δημοσίου Ἀπεντερίας, ἀλλὰ τὰ μισὰ καὶ ὄχι ὅλα. Μόνον τὰ μισὰ. Τίμια πράμματα, μὰ τὸ Θεό!. Τὰ ἄλλα τὰ μισὰ τὰ ἄφινε γιὰ τῆς Ἀλβανικῆς Πολιτείας τὶς ἀνάγκες!

Ὁ πρωθυπουργὸς ὅμως καὶ ὑπουργὸς τῆς Δημοσίου Ἀπεντεραρίας, τοῦ ἀρνήθηκε.

— Γιό!. (ὄχι).

— Κάμ! (Τὸ θέλω).

— Σκάμ! (Δὲν τὸ θέλω ἐγώ!)

— Πάρε καὶ σύ, ἂν θέλης ἄλλα τόσα.

— Γιό!

Θύμωσε ὁ Κιάφε—Ζέζας—Κλάπας. Μιὰ καὶ δυὸ στὸν «Μπρέδ», στὸ Βασιλέα.

— Νὰ τὸν πάψης, βρέ, κεῖνον τὸν Πρωθυπουργό, τὸν ἄτιμο.

Ὁ Βασιληᾶς ἀρνήθηκε.

— Νὰ τὸν πάψω, εἴπες; Θὲς νὰ ἀπαναστατήση ὅλη ἡ Μιρδιτιά!

— Ὥστε δὲν τὸν παύεις;

— Γιό!

— Στάσου καὶ νὰ ἰδῆς!

Κι' ἐπαναστάτησεν αὐτός.

Καὶ σὰν ἔμαθε κι' ὁ Μπίθι — Κόκκας, πῶς ἐπαναστάτησεν ὁ πατριώτης του ὁ Κιάφε—Ζέζας—Κλάπας, ποὺ τὸν εἶχε διορίσει, μάλιστα, καὶ... φαροφύλακα στὴ Φλιώρα, τὸ χωριό του, ποὺ δὲν εἶχε οὔτε φάρο, οὔτε θάλασσα — τρακόσια μίλια μακρυὰ ἦταν ἡ θάλασσα—οὔτε νερό, οὔτε ποτάμι, ἀποφάσισε νὰ ἐπαναστατήση κι' αὐτός, νὰ πάρη τὸ βουνὰ καὶ νὰ πάη πρὸς ἐνίσχυσίν του. Τί νὰ κάνη ἄεργος κι' ἄργός, νὰ κάθεται στὴ Φλιώρα καὶ νὰ κυνηγάη καρακάξες!... Δὲν θὰ ἦτανε καλύτερα νὰ κυνηγάη τὰ Δημόσια Ταμεῖα!...

Τὸ ντουφέκι του, λοιπόν, στὸν ὦμο καὶ πῆρε τὰ βουνά, φωνάζοντας μοναχός του, σὰν παλαβός:

— Ρόφτι, (Ζήτω) ὁ Κιάφε— Ζέζας—Κλάπας! Ζήτω ἡ ἐπανάστασι!

***

Ἐπὶ κεφαλῆς, λοιπόν, τοῦ... ἑαυτοῦ του, τράβηξε κατὰ τὰ Τίρανα, κατὰ τοῦ Βασιλέως, νὰ τὸν ρίξη κάτω ἀπὸ τὸ θρόνο του καὶ νὰ βάλη τὸν πατριώτη του, τὸν Κιάφε— Ζέζα — Κλάπα, Βασιλέα.

— Ρόφτι, Κιάφε—Ζέζα — Κλάπα! Ζήτω ὁ νέος Βασιληᾶς!

Φορτώθηκε, λοιπόν, στὸν ὦμο του, ἕνα σακκὶ μὲ καλαμποκάλευρο —ἡ ἐπιμελητεία του καὶ ἐφοδιοπομπή του—κρέμασε στὸ ζουνάρι του ἕνα μεγάλο τάσι χάλκινο, τὸ τουφέκι παραμάσχαλα, δυὸ γερὰ σχοινιὰ γιὰ τὰ γουρουνοτσάρουχα, πῆρε καὶ λίγους σπάγγους νὰ μπαλώνεται καὶ δρόμο.

— Ρόφτι, Κιάφε—Ζέζα—Κλάπα!

Ἅμα πεινοῦσε, μάζευε σβουνιὲς ἀπὸ γελάδες, ποὺ ἦσαν ἄφθονες στὸ δρόμο του, ἄναβε μὲ τὸν «πρυόβολο» τὴν ἴσκα του καὶ φούντωνε φωτιά. Τρεῖς πέτρες γύρω-γύρω στὴν ἀναμμένη τὴ σβουνιὰ ἤτανε ἡ πυροστιά της. Ἀνακάτευε λίγο νερὸ μὲ καλαμποκάλευρο στὸ χαλκωματένιο τάσι, ἔρριχνε καὶ λίγο ἁλάτι, τῶβαζε καὶ τῶκανε «κουρκοῦτι» στὴ φωτιὰ κι ἔτρωγε. Κι' ἔπειτα πάλι δρόμο.

— Ρόφτι, Κιάφε—Ζέζα—Κλάπα!

Ἂν, ἀπάνω στὴν πορεία του, εὕρισκε κανένα χωράφι μὲ ἀραποσίτι, ποὺ εἶχε γαλακτώσει πειά, ἄφινε τὸ τάσι, τὴ σβουνιά, τὴν ἴσκα τὸ κουρκοῦτι καὶ τὸ μαγείρευμα καὶ ἔτρωγε... χρύα φαγητά, δηλαδὴ ὠμὰ τὰ καλαμπόκια. Ἂν εὕρισκε κανένα μοσχαράκι, καμμιὰ γίδα, δὲν θὰ τ' ἄφινε! Ἀλλὰ ἐκεῖ ἀπάνω μόνον ξηρὰ καὶ ἄδροσα κοτρόνια ὑπῆρχαν καὶ σβουνιὲς ἀπὸ γελάδες!... Μὰ καὶ γελάδα ὁλόκληρη, ἂν εὕρισκε, δὲν θὰ τὴν περιφρονοῦσε. Ἀλλὰ αὐτὲς περνοῦσαν καὶ πήγαιναν μακρυά, σὲ μέρη ποὺ βαστοῦσαν χορτάρι, κι' ἔπειτα εἶχαν καὶ ἀγελαδάρη ποὺ τὶς φύλαγε...

Μὰ οὔτε μοσχάρι, οὔτε πρόβατο, οὔτε καμμιὰ κοραχάξα, οὔτε κάναν πραμματευτῆ Ὀβρηὸ ἀπάντησε, γιὰ νὰ τὸν ληστέψη καὶ ν' ἀρχίση ἔτσι ἡ πολεμικὴ ἡ ἐπιχείρησι.

Λαγοὶ τοῦ συγχνοκόβανε τὸ δρόμο του, ἀλλὰ οἱ «ντουσάνηδες» αὐτοί, αὐτοὶ οἱ «λεπουρῆδες», εἶνε καταραμένοι, δὲν τοὺς πείραζε.

Ἔτσι περιωρίστηκε κι' αὐτὸς στὰ χλωρὰ τὰ καλαμπόκια, ὅπου τὰ εὕρισκε καὶ στὸ χαλκωματένιο τάσι του, ποὺ ἔφτιανε κουρκοῦτι, ἀνάβοντας σβουνιά, γιατὶ ξυλάκια δὲν εὑρίσκοντο ἐκεῖ στὰ «κράκαρα» ἀπάνω.

Τὸ βράδυ, σὰν νύχτωνε στὶς ἐρημιές, ἔχωνε τὸ κεφάλι του, σὲ καμμιὰ κουφάλα γῆς, κι' ὄξω τὰ πόδια του ξαπλωμένα καὶ κοιμόταν ἥσυχα καθιατάρακτα, ὅπως δὲν κοιμόταν ὁ πιὸ εὐτυχὴς σμένος ἄνθρωπος, στὸ πιὸ ἀναπαυτικὸ κρεββάτι. Καὶ τὸ πρωΐ, δρόμο καὶ πάλι γιὰ τὰ Τίρανα.

— Ρόφτι Κιάφε—Ζέζας — Κλάπας! Ζήτω ὁ νέος Βασιληᾶς!

***

Ἔχασε τὸ δρόμο καὶ τὸν ξαναβρῆκε, πέρασε βουνά, λαγκάδια, δάση, ὅλο κι' ἀπὸ μονοπάτια ὄχι πολυσύχναστα, κι' ἕνα πρωΐ ἀγάντεψε, ἔπειτα ἀπὸ ἡμερῶν πορεία, ἀγάντεψε τὰ Τίρανα. Ἔκρυψε τὰ τουφέκια καὶ τὰ κουμπούρια του, σὲ μιὰ βατουλιά, καὶ κατέβηκε νὰ ἰδῆ, τί γίνεται στὴν πόλι. Βρὲ γιὰ τὸ Θεό, τί εἶν' αὐτό, δῶ πέρα! Σημαῖες κόκκινες παντοῦ, σὰν παγωμένο αἷμα μὲ μιὰ μουντζοῦρα μαῦρη σὰν κοράκι ψωφισμένο, στὴ μέση!. Καὶ κόσμος—κόσμος, μὲ «κιουλάφια» καὶ μὲ φέσια κάτασπρα, νὰ μαῦρα, γυρίζουνε στοὺς δρόμους νὰ φωνάζουν, ἀνοίγοντας τὸ δρόμο τους μέχρι ξεκλειδώμστος καὶ γουρλώνοντας τὰ μάτιατους.

— Ρόφτι Τσάκα— Τσοῦκας —Λέντζας!.

Ρωτάει τί συμβαίνει καὶ μαθαίνει, ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἐνίκησε τὸν Κιάφε—Ζέζα— Κλάπα, πὼς οἱ ἐπαναστάται διαλύθηκαν, ὁ Κιάφε— Ζέζας, συνελήφθη καὶ ὁ λαὸς ἐκδηλώνει τὴν ἀφοσίωσί του τώρα στὸν

Κ' ἐπῆρε τὰ βουνά.

Ἐὰν εὐαρεστεῖται νὰ δεχθῆ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν...

Μὰ ἡ ἀγελάδες εἶχαν τὸν ἀγελαδάρη τους.

Ἡ κανέναν πλανόδιο πραμματευτῆ Ἐβραῖο...

Ρόφτι Σκιπέρια!...

νικητή Πρωθυπουργὸ καὶ ὑπουργὸ τῆς Δημοσίας Ἀπεντερίας Τσάκα—Τσοῦκα—Λέντζα.

— Μωρὲ τὶ λές!

Καὶ τρέχει ὁ Μπίθι—Κόκκας, ἀμέσως στὴ βατουλιὰ ποὺ εἶχε κρύψει τὰ κουμπούρια του, φοράει τὸ ντουφέκι, τὴν ἀρμάθα μὲ τὰ 250 τάρυσίγγια—249 δὲν ἐπιτρέπεται—καὶ τρέχει μέσα στὴ πόλι ἄγριος κι' αὐτὸς φωνάζοντας πιὸ πολὺ ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

— Ρόφτι Τσάκα—Τσοῦκας!

Ὁ κόσμος σὰν τὸν εἶδε πάνοπλο, μὲ μακρυὰ μαλλιὰ καὶ γένεια, ἔπειτα ἀπὸ τόσων ἡμερῶν περπάτημα ἀπάνω στὰ βουνά, τὸν περάσανε κι' αὐτὸν γιὰ κανέναν φύλαρχον καὶ μαχητὴ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ πιστοὶ στὸν θρόνο, κατέβηκαν γιὰ νὰ χτυπήσουνε τὴν ἐπανάστασι.

— Ζήτω ἡ Σκιπερία!

— Ζήτω ὁ Τσάκα-Τσούκας! ἀπάντησε ὁ Μπίθι — Κόκκας, ἀδειάζοντας στὸν ἀέρα τὸ τουφέκι.

Ὁ «λαὸς» τὸν ἅρπαξε στὰ χέρια... Τὸν ἔβαλε μπροστὰ σὲ μιὰ διαδήλωσι καὶ τράβηξε γιὰ τὸ Παλάτι.

— Σὰν νικήθηκε ὁ Κιάφε—Ζέζας—Κλάπας καὶ δὲν θὰ γίνη βασιλιᾶς, ζήτω ὁ Τσάκα-Τσούκας! ἔλεγε φερομένους, σαν ἔθνικὸ σύμβολο, ὁ Κόκκας, στὰ χέρια τοῦ λαοῦ καὶ χαλοῦσε τὸν κόσμο μὲ τὴν χοντρὴ φωνάρα του, ζητωκραυγάζοντας τὸ βασιληᾶ.

Ἦταν τὸ σύμβολο τῆς νίκης τῶν νομιμοφρόνων, ἡ ζῶσα τιμωρία τῶν ταραξιῶν.

Σὰν τελειώσανε τὰ πανηγύρια, τὰ ἐπινίκια κι' ἡ γιορτές, ὁ Μπίθι—Κόκκας ἐπῆγε σ' ἕνα χασάτη καὶ... κουρεύτηκε. Κόψιμο μαλλιῶν «ἀλὰ-Ἀρναούτ». Ἕνα καπάκι, ἢ μιὰ «καυκιὰ» ἀπάνω στὸ κεφάλι, κι' ὅσα μαλλιὰ ἐξέχουν κόψιμο...

Ἄφησε ὅμως τὰ γένεια του γιὰ νὰ φανῆ, ὅτι ἐρχότανε ἀπὸ τὸν πόλεμο:

Τιμὲς μεγάλες καὶ στὰ Τίρανα, κι' ἄλλες στὸ χωριό του.

Ὅλοι οἱ χωριανοὶ σὰν βεβαιωθῆκαν, πὼς νικήθηκε ὁ πατριώτης των, ὁ Κιάφε—Ζέζας, πῆγαν καὶ τοῦτοι ὅλοι, μὲ τὸν νικητή, καὶ τὸν δεχτῆκαν μὲ τιμές.

Τοῦ κάμαν διαδήλωσι καὶ λένε πὼς θὰ δώσουν τ' ὄνομά του σ' ἕνα καλντερίμι τοῦ χωριοῦ!

Ὕστερα ἀπὸ λίγο τοῦ ἔτέθη ἀπὸ τὴν πολιτεία τὸ ἐρώτημα:

— *Θὰ εὐαρεστεῖτο ὁ κύριος Μπίθι — Κόκκας, νὰ δεχθῇ τὸ ὑπουργεῖο τῶν Οἰκονομικῶν, ἢ μήπως προτιμάει τὸν φάρο τοῦ χωριοῦ του;*«

Κι' ὁ Μπίθι—Κόκκας, εὐηρεστήθη ν' ἀπαντήση ὅτι τὰ προτιμάει. . . . . καὶ τὰ δυό!

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΘΕΛΟΝΤΑΣ ΚΑΙ ΜΗ ΘΕΛΟΝΤΑΣ

Ὁ διάσημος Ἄγγλος τραγουδιστὴς Τζὼν Ἄμπελ, ποὺ ἤκμασε τὴν ἐποχὴ τοῦ Καρόλου 2ου ἦταν πολὺ ἰδιότροπος καί μόνο ὅταν τοῦ ἄρεσε, δεχότανε νὰ τραγουδήση στὸ κοινόν.

Κάποτε ποὺ ὁ Ἄμπελ βρισκότανε σὲ ταξίδι στὴ Βαρσοβία, προσεκλήθη ἐκεῖ ἀπὸ τὸν τότε Βασιλέα τῆς Πολωνίας Φρειδερῖκο Αὔγουστο, νὰ τραγουδήση στὴ Αὐλή του, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ, ἀπὸ τὸ Μονάρχη, ἕνα ἐπίσημο γεῦμα. Ὁ Τζὼν Ἄμπελ ὅμως ἀρνήθ κε τὴν πρόσκλησι καὶ εἶπε στὸν ὑπηρέτη τῶν ἀνακτόρων:

— Πήγαινε νὰ πῆς στὸν αὐθέντη σου, πὼς δὲν μοῦ ἀρέσει διόλου νὰ τραγουδήσω στό παλάτι του.

Ἡ ἀπάντησις αὐτή, ἐθύμωσε τόσο τόν Φρειδερῖκο, ὥστε διέταξε ἀμέσως τρεῖς γεροὺς σωματοφύλακες τῆς ὑπηρεσίας του, νὰ πάνε καὶ νὰ φέρουν διά τῆς βίας τὸν Ἄμπελ στ' ἀνάκτορό του.

Ὁ Τζὼν Ἄμπελ, δὲν μπόρεσε φυσικὰ ν' ἀντιστῆ, καὶ σὲ λίγο βρισκότανε στ' ἀνάκτορα, μπροστὰ στὸ Βασιληᾶ.

Τὴν στιγμὴ ὅμως ποὺ ἔμπαινε στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ Βασιλικοῦ θρόνου, διέκρινε μπροστά του, μιὰ πολυθρόνα ποὺ κρεμότανε ἀπ' τό νταβάνι στόν ἀέρα.

Πρὶν ἀκόμα συνέλθη, καὶ νοιώση τὶ ἐσήμαινε αὐτό. ἄκουσε τόν βασιληᾶ νά τοῦ λέη εἰρωνικά:

Καὶ τώρα, φίλε μου, δὲν πιστεύω νὰ ἐξακολουθῆτε νὰ μοῦ ἀρνῆσθε ἕνα τραγουδάκι, γιὰ τὸ ὁποῖο τόσο σᾶς παρεκάλεσα.

Συγχρόνως δέ ὁ Μονάρχης, λέγοντας τὶς φράσεις αὐτές, ἔνευσε στοὺς σωματοφύλακές του ν' ἀνεβάσουν τὸν Τζὼν Ἄμπελ καὶ νὰ τὸν καθίσουν στὴ κρεμαστὴ πολυθρόνα!.

Ὁ Τζὼν Ἄμπελ, φοβερὰ πεισμωμένος, ἐξακολουθοῦσε πιὸ ἐπίμονα ν' ἀρνῆται νὰ τραγουδήση. Τότε μ' ἕνα νεῦμα τοῦ Βασιλέως ἄνοιξαν ἀπότομα ἡ δυὸ μεγάλες πόρτες τῆς βασιλικῆς αἴθουσας καὶ ἀμέσως μπῆκαν μέσα ὀκτὼ μεγάλες ἀρκοῦδες, ἕτοιμες νὰ κατασπαράξουν ἐκεῖνον ποὺ θὰ τοὺς ἔδειχναν! Ὁ Τζὼν Ἄμπελ, ἄρχισε νὰ χάνη τὸ θάρρος του.

— Λοιπόν; ἀκούστηκε πάλι ἡ φωνὴ τοῦ Βασιλέως. Ἂν, φίλτατέ μου, ἐξακολουθῆτε ἀκόμα ν' ἀρνῆσθε, σᾶς εἰδοποιῶ πὼς δὲν θὰ τραγουδήσετε πειὰ ποτὲ στὴ ζωή σας!..ὥστε ἀποφασίσατε!.

Ὁ Τζὼν Ἄμπελ, δὲν ἐπέμεινε περισσότερο. Χωρὶς νὰ τὸ θέλη ἀναγκασμένος ἀπὸ τὴ βία, ἄρχισε νὰ τραγουδᾶη μπροστὰ στὸ Βασιλέα. Καὶ καθὼς διηγεῖτο ἀργότερα ὁ ἴδιος, τὸ τραγοῦδι του ἐκεῖνο, ἦτανε τὸ καλύτερο ἀπ' ὅσα εἶχε τραγουδήσει στὴ ζωή του!.

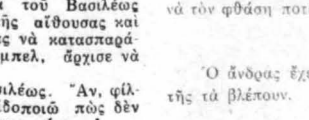

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Μιὰ ὡραία γυναῖκα, μὲ κακιὰ ψυχή, εἶναι ἕνα λουλοῦδι, χωρὶς ἄρωμα.

Β ά κ ω ν

***

Ὁ ἔρωτας ἔχει τὴ δύναμι νὰ καταπραΰνη τοὺς πόνους καὶ τῆς πιὸ σκληρῆς ζωῆς ἑνὸς ἀνθρώπου.

Ἔ ρ ν. Λ ε γ κ ο υ β έ

***

Ἡ ζωὴ εἶνε ἀγάπη καὶ ἡ ἀγάπη εἶνε ζωή. Ζῶ σημαίνει ἀγαπῶ, ἀγαπῶ μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου, ἀφίνομαι, ἐγκαταλείπομαι στὸν ἔρωτα, χωρὶς νὰ φοβηθῶ τίποτα, οὔτε καὶ αὐτὸν ἀκόμα τὸ θάνατο!

Ἔ ρ. Μ π ο ρ ν τ ώ

***

Σὰν μερικὰ λουλοῦδια ποὺ μόνο ὅταν ἀρχίζουν νὰ μαραίνονται σκορποῦν τὸ παράξενο ἄρωμά τους, ἔτσι καὶ μερικὲς ὡραῖες γυναῖκες ἀρχίζουν νὰ ἐκδηλώνουν τὸ πνεῦμα τους, μόνο ὅταν νοιώσουν ὅτι ἡ καλλονή τους ἄρχισε νὰ δύη!

Ἔ ρ ν. Λ ε γ κ ο υ β έ

***

Κάθε ἄνθρωπος κρύβει μέσα του ἕνα κόσμο ἀπ' ὅσα εἶδε, καὶ ἰδίως ἀπ' ὅσα ἀγάπησε, καὶ σ' αὐτὸν καταφεύγει πάντοτε, ὅταν θέλη νὰ ξεχάση, νὰ λυτρωθῆ, ἀπὸ τοὺς πόνους τῆς σκληρῆς πραγματικότητος...

Σ α τ ω β ρ ι ά ν

***

Τ' ἄσπρα μαλλιὰ ποὺ ὕστερα ἀπὸ χρόνια σκεπάζουν τὸ κεφάλι τῶν ἀνθρώπων ποὺ πολὺ ἀγάπησαν στὴ ζωή τους, μοιάζουν μὲ τοὺς ἀφροὺς ποὺ ἀφίνει στὴ θάλασσα μιὰ μεγάλη τρικυμία, ποὺ πέρασε.

Κ ά ρ μ ε ν Σ έ λ β α

***

Τὸ γοῦστο παίζει μεγάλο ρόλο στὸ αἴσθημα τοῦ ἔρωτος. Γιὰ νὰ μπορῆς ὅμως νὰ ἔχης γοῦστο, χρειάζεται βαθειὰ ψυχὴ ποὺ νὰ μπορῆ νὰ νοιώση τὸν ἔρωτα σ' ὅλες τὶς μεταπτώσεις του.

Β ω β ε ν ά ρ γ κ

***

Στὰ ἐρωτικὰ ἀτυχήματα τίποτα δὲν πληγώνει περισσότερο, ὅσο τὸ νὰ τὰ ἐμπιστευθοῦμε σὲ φίλους, ποὺ ὅμοια μὲ μᾶς, ὑπέφεραν κι' αὐτοὶ ἀπὸ ἔρωτα.

Ἔ ρ ν. Λ ε γ κ ο υ β έ

***

Στὶς σχέσεις μὲ τὶς γυναῖκες ἐπιτυγχάνουν πάντοτε περισσότερο, ὅσοι ἔχουν ἁπλὸ χαρακτῆρα, χωρὶς φιλοδοξίες καὶ ὄνειρα.

Β ι κ τ. Σ ε ρ μ π ο υ λ ι έ

***

Ἂν θέλουμε νὰ δοκιμάσουμε τὴν εἰλικρίνεια μιᾶς γυναικας, πρέπει νὰ προσπαθήσουμε νὰ τὴν κάνουμε νὰ μᾶς ἀγαπήση. Χωρὶς νὰ τὸ θέλη τότε θ' ἀνοίξη τὴν ψυχή της, στὴν ὁποία μποροῦμε πειὰ νὰ διαβάσουμε ἐλεύθερα.

Ζ. Ζ ο υ μ π ὲ ρ

***

Ἡ ζωὴ φαίνεται πολὺ μικρή, ἀλλὰ εἶναι πολὺ μεγάλη γιὰ τὸν ἔρωτα.

Ἰ ω σ η φ ί ν α Κ ν ὸ ρ

***

Μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦμε ὅταν μᾶς δώση τὸ πνεῦμα της, τὴ θαυμάζουμε. Ὅταν ὅμως μᾶς χαρίση τὴν καρδιά της, ἀνεβαίνουμε μαζύ της στοὺς οὐρανούς.

Ἀ λ φ ρ έ ν τ ὲ Μ υ σ σὲ

***

Τὸ μῖσος ποὺ διαδέχεται κάποτε ἕνα μεγάλον ἔρωτα, δὲν μπορεῖ νὰ τὸν φθάση ποτὲ καὶ στὴ δύναμί του.

Σ τ έ ν τ α λ

***

Ὁ ἄνδρας ἔχει τὰ μάτια του γιὰ νὰ βλέπη καὶ ἡ γυναῖκα γιὰ νὰ τῆς τὰ βλέπουν.

Τ ρ ι σ τ ὰ ν — Μ π ε ρ ν ὰ ρ

***

Ἂν πᾶς στὸν πόλεμο κάνε μιὰ δέησι, ἂν θὰ ταξιδέψης, κάνε δυὸ καὶ ἂν θὰ παντρευτῆς, κάνε τρεῖς...

Π ε ρ σ ι κ ὴ π α ρ ο ι μ ία